

Република Србија
ВИШЕ ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО У БЕОГРАДУ
ПИ бр. 74/21
10. мај 2022.год.
Београд

За
Сепи Роберта
организација
“Транспарентност Србија”

Београд
Ул. Палмотићева бр 31

Поступајући у поновном поступку по решењу Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 071-01-2006/2021-03 од 15.04.2022. године, поводом Вашег захтева за приступ информацијама од јавног значаја од дана 21.04.2021.године, којим сте тражили доставу информација на основу којих се може видети које је радње ВЈТ у Београду предузело пре него што је донело одлуку у предмету Ктр 830/21, обавештавамо Вас да је Републичко јавно тужилаштво дана 08.02.2021. године доставило Вишем јавном тужилаштву у Београду, иницијативу поднету од стране организација Транспарентност Србија и Коалиција за надзор јавних финансија, ради подношења тужбе за утврђивање ништавости закљученог Уговора о заједничкој изградњи зграде железничке станице “Београд центар”, паркинга и пратећих комерцијалних садржаја. Поступајући заменик јавног тужиоца је након извршеног увида у предметну иницијативу и детаљне анализе прописа на које су се позвали подносиоци иницијативе, нашао да нема основа за поступање јавног тужилаштва по поднетој иницијативи и основа за подношење тужбе у парничном поступку.

У прилогу дописа достављамо Вам фото-копију службене белешке КТР бр 830/21 од 11.03.2021.године.

Заменик вишег јавног тужиоца
у Београду

Гордана Михаиловић Половина

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШЕ ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО У
БЕОГРАДУ
КТР 830/21

Савска улица бр. 17а

Београд

11.03.2021. године

ПЋ/ПЋ

15-37
JW

СЛУЖБЕНА БЕЛЕШКА

Након извршеног увида у иницијативу „Транспарентности Србије“ и Коалиције за надзор јавних финансија за подношење тужбе за утврђивање ништавости уговора о заједничкој изградњи зграде железничке станице „Београд центар“, паркинга и пратећих комерцијалних садржаја, нашао сам да нема основа за поступање јавног тужилаштва по поднетој иницијативи и основа за подношење тужбе у парничном поступку.

Наведену одлуку сам донео анализирајући прописе на које су се позивали подносиоци иницијативе, на основу чега сам утврдио следеће:

- Члан 103 став 1 Закона о облигационим односима прописује да је ништав уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, сем ако **циљ повређеног правила не упућује на неки другу санкцију** или ако закон у одређеном случају не прописује шта друго;
- Поред тога, нема спора да је чланом 109 ставом 2 ЗОО прописано да јавни тужилац **има право** да захтева утврђивање ништавости;
- Из наведеног се извлачи закључак да јавни тужилац има право да то учини, али не и обавезу, већ може да врши процену да ли циљ повређеног правила упућује на неку другу санкцију,
- Чланом 13 ЗОО је прописано да је забрањено вршење права из облигационих односа **противно циљу** због кога је оно законом установљено или признато, што свеукупно упућује на потребу да се утврди да ли, ако је до повреде прописа дошло, поступање странака које су закључиле уговор вршено противно циљу због кога је установљена процедура;
- Напомињем да овде нисам дао суд да ли је Републичка дирекција за имовину Републике Србије била власна да примени чланове 88 и 100 Закона о планирању и изградњи, ако и члан 15 Закона о јавној својини, а да притом не примени одредбе Закона о јавно-приватном партнерству и концесији, или

то није била, јер би суд о томе могао да буде дат искључиво у парничном поступку пред надлежним судом;

- Овде сам пошао од претпоставке да су подносиоци иницијативе у праву, те да је у конкретном случају морао бити примењен Закон о јавно-приватном партнерству и концесији, те сам разматрао да ли у том случају има основа за подношење тужбе о поништају таквог уговора јер је уговор супротан *ius cogens*, односно принудим правним прописима;
- У том смислу, чланом 5 ставом 1 Закона о јавно-приватном партнерству и концесији предвиђена су начела јавно-приватног партнерства, које се заснива на начелима заштите јавног интереса, ефикасности, **транспарентности**, једнаког и правичног третмана, слободне тржишне утакмице, пропорционалности, заштите животне средине, аутономије воље и равноправности уговорних страна;
- У иницијативи њени подносиоци спочитавају Републичкој дирекцији за имовину да поступак јавног позивања није био довољно транспарентан, јер није извршен у складу са процедурама које предвиђа Закон о јавно-приватном партнерству и концесији, чија примена је по мишљењу подносиоца иницијативе била обавезна;
- Из одредбе члана 6 става 3 Закона о јавно-приватном партнерству и концесији произлази да начело транспарентности обухвата **обавезу оглашавања намере закључења јавног уговора са елементима концесије или без ње, могућност понуђача да изврши увид у податке о спроведеном поступку доделе јавног уговора** и сл;
- По члану 22 ставу 2 Закона о јавно-приватном партнерству и концесији јавни позив се у истоветном тексту објављује у „Службеном гласнику РС“, као и средству јавног информисања који се дистрибуира на територији Републике Србије, **на интернет страници јавног тела**, и на порталу јавних набавки;
- Из саме иницијативе неспорно произлази да је позив који је упутила Републичка дирекција за имовину Републике Србије био јаван и да је дат на интернет страници тог јавног тела, што значи да чак и под претпоставком да је у конкретном случају била обавезна примена Закона о јавно-приватном партнерству и концесији, начело транспарентности је повређено само делимично, јер наведена понуда није јавно објављена и на другим местима која назначени Закон предвиђа, али је без сумње понуда била јавна.
- Поред тога, имајући у виду да је понуда дата још 2019. године, и да се поред једног понуђача нико није јавио на оглас нити у току понуде, нити су неки привредни субјекат или друго правно лице истакли накнадно да су њихови интереси повређени тиме што јавна понуда није била објављена и на другим местима, поставља се питање било каквог интереса за подизање тужбе за поништај назначеног уговора, сходно чл. 103 ЗОО, јер није ни било никога ко би могао да као други понуђач изврши увид у податке о спроведеном поступку доделе јавног уговора;
- По члану 1 ЗОО тим Законом уређују се односи који настају из уговора, проузроковањем штете, стицања без основа, пословодства без налога, једностране изјаве воље и других законом утврђених чињеница. Како *in*

concreto нема никаквих доказа да је дошло до проузроковања штете или је дошло до стицања без основа од стране било ког учесника у склапању конкретног уговора, мора се поставити питање сврхе подношења тужбе *ex officio* од стране јавног тужилаштва, како то захтевају подносиоци ове иницијативе.

Сходно свему реченом, мишљења сам да нема основа за поступање Вишег јавног тужилаштва у Београду по поднетој иницијативи и подношењу тужбе ради поништаја назначеног уговора.

ЗАМЕНИК ЈАВНОГ ТУЖИОЦА

Предраг Ђетковић

